

РЕШЕНИЕ

№ 5806

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Стефанов, като разгледа дело номер **5507** по описа за **2011** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 21.04.2011 по НАХД № 1885/2011 г., Софийски районен съд (СРС), НК, 18-ти състав е потвърдил наказателно постановление № 106476/29.12.2010 г., издадено от Т. И. Т., на длъжност заместник-началник АНД, при отдел Пътна полиция на Столична дирекция на вътрешните работи, в което на В. К. М., от [населено място], за нарушение на чл. 103 от ЗДвП е наложено наказание, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата – глоба в размер на 120 /сто и двадесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от В. К. М., чрез адвокат Л. Л., в която се твърди че съдебното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Според касатора, съдът необосновано е приел за установени изложените в наказателното постановление факти, като не е взел предвид възраженията за съществуваща неяснота относно фактичката обстановка, с оглед на съществуващите противоречия в свидетелските показания. Твърди се, че констатациите в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление нямат обвързваща доказателствена сила по смисъла на чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Навеждат се доводи, че са налице съществени процесуални нарушения, а именно нарушените разпоредби е трябвало да бъдат посочени освен цифрово и със словестното

си описание, което не е направено в оспорваните актове. Като самостоятелно основание за отмяна на оспорваното решение, касаторът сочи и обстоятелството, че не са обсъдени всички доказателства, представени в съда, поради което решението е немотивирано. Изразено е искане решението на Софийския районен съд да бъде отменено и да бъде постановено решение, с което се отменя наказателно постановление № 106476/29.12.2010 г., издадено от зам. началник отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован не се явява и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в рамките за законоустановения срок за обжалване, указан в разпоредбата на чл. 211 от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН и от лице, което притежава процесуална легитимация, по смисъла на чл. 210, ал.1 от АПК. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение съдът е приел, че на 20.11.2010г. около 19.15 часа на бул. И. Г., свидетелят Б. - служител на 04 РУП-СДВР, в присъствието на свидетеля П. - служител на 04 РУП-СДВР, подал сигнал със стоп палка на таксиметров лек автомобил „Д. М.”, с ДК [рег.номер на МПС] . Водачът бил сам в автомобила и не спрял. Със служебния автомобил полицаите Б. и П. тръгнали след споменатия автомобил с включени светлинен и звуков сигнал. При спирането на водача на МПС установили, че това е В. М., движещ се от [улица]към [улица]. Свидетелят Б. съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 106467 от 20.11.2010 г., за извършено нарушение на разпоредбите на чл. 103 от ЗДвП, като в акта ясно и подробно описал фактическата обстановка, довела до издаването на АУАН. Актът е връчен на нарушителя срещу подпис, като М. е отбелязал възражение, че е видял полицаия, но не разбрал, че сигналът се отнася за него. Впоследствие на 29.12.2010 г. е издадено наказателно постановление № 106476/29.12.2010 г., от Т. И. Т., на длъжност зам. началник АНД, при отдел Пътна полиция на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на В. М., от [населено място], за нарушение на чл. 103 от ЗДвП е наложено наказание, на основание чл. 175, ал. 1, т.4 от Закона за движение по пътищата – глоба в размер на 120 /сто и двадесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца.

Изложената фактическа обстановка се потвърждава от показанията на свидетелите Б. Б. и А. П., както и от писмените доказателства, приобщени към делото. Софийският районен съд е приел, че от събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал е установено, че на 20.11.2010г. около 19:15 ч. В. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение на чл.103 от ЗДвП, вр. с чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като, управлявайки лекия автомобил Д. М., с ДК № 5393 РН, по бул. И. Г., с посока на движение от бул. Б. към бул. Прага, при подаден ясен сигнал за спиране със стоп палка на МВР, не се подчинил и продължил движението си. Направено е заключение, че административнонаказващият орган правилно е ангажирал административнонаказателната отговорност на В. М. за нарушение на чл.103 ЗДвП.

Настоящата инстанция намира, че при постановяване на оспореното решение съдът е действал съобразно предписанията на процесуалния и материалния закон, поради което не са налице касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1 от НПК, налагащи неговата отмяна.

Неоснователни са релевираните в касационната жалба възражения за липса на изясненост на фактичката обстановка и наличие на противоречие в показанията на свидетелите. Показанията и на двамата разпитани свидетели, единият от които е и актосъставител, кореспондират в частта им относно обстоятелството, че В. М. не е спрял управлявания от него автомобил, при подаден от полицейския служител Б. сигнал. От изявленията на самия касатор е видно, че той потвърждава, че е забелязал подадения от полицейския служител сигнал.

След извършена служебна проверка се установява, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН, а при издаването на наказателното постановление, тези на чл. 57 ЗАНН. Неоснователен е наведеният довод, че нарушението не е словесно описано в НП. Видно от мотивите на наказателното постановление, административнонаказващият орган е описал подробно извършеното деяние, като е обосновал извод, че същото представлява нарушение на изискванията на чл. 103 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП административнонаказателна отговорност носи водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. Разпоредба на чл. 103 от ЗДвП задължава водача на пътно превозно средство, при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. В случая е установено, че от страна на контролния орган е бил подаден ясен сигнал за спиране със стоп - палка от униформен полицейски служител, който е бил възприет от управляващия лекия автомобил Д. М., с ДК № 5393 РН, В. М. като същия отказал да спре.

В оспореното решение Софийският районен съд е обсъдил събрания по делото доказателствен материал и обосновано е достигнал до извод, че извършването на административно нарушение е безспорно установено, както и че е наложено следващото се за съответното нарушение административно наказание. Този извод се споделя от настоящата инстанция, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила, подадената срещу същото жалба да бъде приета за неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, от ЗАНН, Административен съд – София град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.04.2011 г. на Софийски районен съд, НК, 18 – ти състав, постановено по НАХД № 1885, по описа на съда за 2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.